

og amter, altså hvordan man kan sikre de yderområder af landet eller de kommuner, hvor det virkelig står sløjt til, bedre vilkår. Der har vi, både i forbindelse med arbejdet det seneste år og også i forhold til det arbejde, der kommer til at ske her i de kommende par måneder i forhold til kommuneaftalerne, givet det råd, at man giver mere til de kommuner, der virkelig er trængte. Det er jo et utrolig skævt billede.

Derfor er det forkert at give det dér billede af, at generelt skæres der ned, for hvis man kigger på det netop generelt, så er der vækst, realvækst. Realvækst betyder, at det er, efter at man har rensset tallene, så man kan sammenligne dem fra ét år til et andet. Men går man ind og kigger på tallene for specifikke kommuner, specifikke amter, er der nogle, der har gevaldige problemer, og nogle, der har færre problemer, og dem, der har gevaldige problemer, skal vi selvfølgelig hjælpe. Det har vi da et ansvar for, og derfor har vi givet regeringen det råd, også i forbindelse med kommuneforhandlingerne, at gøre noget ved det, at sikre de egne af landet, der har det så slemt, som de rent faktisk har det.

Så kommer Enhedslisten, som jo egentlig har en lidt forskellig indgangsvinkel til det, og nu kan jeg forstå, at det er helt naturligt, at Enhedslisten har anerkendt, at der er realvækst, altså at når man ser de der befolkningsændringer, er der en vækst, og det er sådan noget, man har sagt hele tiden – ellers har jeg bare ikke hørt det, så er det ikke gået op for mig, men jeg er glad for, at vi nu har fået konstateret, at det også er kendt i det parti.

Så kan man altid diskutere, om det er nok. Vi vil vel altid være mange, der synes, at det ikke er nok, og som spørger os selv, hvad man kan gøre mere. Så kan vi have forskellige indgangsvinkler, alt efter om man siger, at der er nogle offentlige udgifter, der så må sænkes, for at andre offentlige udgifter kan stige, fordi vi vil prioritere de offentlige udgifter, eller om man vil hæve skatterne for generelt at få et større offentligt forbrug. Der tror vi på, at det er muligt at finde penge forskellige steder i den offentlige sektor for at bruge på de områder, vi ønsker at prioritere højere, som f.eks. ældreområdet og sundhedsområdet.

Så skal jeg bare lige sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil ...

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg tror desværre, det bliver i næste omgang.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det bliver så i næste omgang.

Første næstformand (Svend Auken):

Det er svært at holde svaret inden for de her 2 minutter, det indrømmer vi blankt, men det er altså reglerne.

Den første er hr. Ole Sohn, derefter er det hr. Anders Samuelson, og så er det fru Pernille Falcon.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg skal lige have min forståelse på plads. Er det korrekt forstået, at Dansk Folkeparti mener, at det er i orden, at dansk arbejdskraft søger til andre EU-lande og fortrænger deres lokale arbejdskraft, men at det ikke er i orden, at deres lokale arbejdskraft tilsvarende kan få lov til at søge job i Danmark, at det er denne forskelsbehandling, Dansk Folkeparti mener er fair?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg synes, det er typisk, at vi hører Dansk Folkeparti sige: Det er rigtigt nok, at der er nogle problemer her, og derfor har vi givet det gode råd, at vi skal prøve at få kigget på det. Men der kommer bare meget sjældent nogle konkrete løsningsforslag fra Dansk Folkeparti. Grunden til det er selvfølgelig, at konkrete løsningsforslag har det med både at have nogle plusser og nogle minusser, og Dansk Folkeparti har aldrig haft det særlig godt med at skulle vedkende sig, at det at føre økonomisk politik også er, at der kan være nogle minusser indimellem.

Men jeg ville egentlig bare høre, om hr. Kristian Thulesen Dahl kan svare på spørgsmålet: Hvordan mon Dansk Folkepartis vælgere har det med, at godt nok har man fået stoppet noget af det kæmpemæssige hul, der tilsyneladende var i forhold til vores grænser udadtil, og fået stoppet indvandringen osv., men samtidig stiger arbejdsløsheden?

Det, Dansk Folkepartis vælgere har fået ud af at få Dansk Folkeparti ind og få afgørende indflydelse, er, at arbejdsløsheden stiger. Hvor længe mon den der balance er tilfredsstillende for Dansk Folkepartis vælgere, at godt nok får man bremset lidt for dem, vi ikke kan lide, men til gengæld bliver vi arbejdsløse?